

Meditatie

Glorie voor de Schepper

'De hemelen vertellen Gods eer...de nacht predikt kennis aan de nacht.' Psalm 19:2,3b

We zongen onlangs uit volle borst-dat kan niet anders met dat lied- 'In Gods overwinning, trekken wij ten strijd'. Opwekking 43. Het is op de melodie van Land of hope and glory; een lied dat de Britten bulderen over de zeeën en in de stadions. Maar wist u dat ook wij in dat lied zingen van ons Land van Hoop en Glorie. Namelijk in het derde couplet. 'Niets kan ons weerhouden, jagend naar het eind. En dan twee keer 'Glorie voor de Schepper, nu en voor altijd. Glorie voor de Schepper, nu en voor altijd'. Zing dat slot maar even zo voor u uit –hummen mag ook- en je komt onmiddellijk in de stemming. Nu hebben wij de Schepper niet zo centraal staan in ons geloofsleven en vaak nog minder in onze theologie. Dat laatste uit vrees voor een 'natuurlijke theologie'. Daar zijn te veel ongelukken mee gebeurd tot in WO II aan toe. We hebben onze onschuld verloren. En toch moeten we weer voluit durven zeggen: God schrijft majestueus Zijn Naam in de wolken en Hij schrijft wegen in de tijd. Gods daden zijn te concreet, te feitelijk dan dat ik me wil laten verleiden naar vervluchtiging. Het geloof wordt me dan een gedachtenspinsel, het innemen van standpunten en daar kun je eindeloos over discussiëren: Wat denk jij er van? O, interessant. Ben je mal, Gods openbaarheid heeft ook een bepaalde klaarheid. Psalm 19 is daarvan wel het beste voorbeeld. 'De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt het werk van zijner handen.' Gods eer moet hier verstaan worden als Gods gewicht, Zijn zwaarte. En dat kiert maar niet wat door de dingen heen, zodat je moet raden naar wat of meer nog wie er achter zit. Nee, er staat dat de hemelen, het uitspansel Gods eer vertellen, zelfs prediken! En wat is preken anders dan uitroepen wie God is! Ze proclameren God. En proclameren heeft iets van met luide stem en min of meer verheven uitspreken. Nou laat dat maar aan de hemel en het uitspansel over en aan de aarde. Onderga eens de intens sprekende stilte van de nacht onder de sterrenhemel of de immense bliksem en donder. De kracht van de wind in een orkaan, zo prachtig en machtig beschreven in het oude boek van B. Nijenhuis De Tornado. Of zijn we te veel cultuurmens geworden om nabij lucht en winden ons zo te bevinden? Mij spreekt de blomme een tale, zo dichtte Guido Gezelle. We zijn er ver vandaan geraakt. Zeker, we gaan door de Drentse dreven met duizenden. Maar wie looft er God? Wie bekeert zich tot die Majesteit? Ik weet wel, we hebben de bril van de Bijbel nodig om dat allemaal goed te zien. Maar we overdrijven weer schromelijk wanneer we zingen "Des 's Heren wet nochtans, verspreidt volmaakter glans, dewijl zij 't hart bekeert.' Alsof het pikkedonker wordt en er geen hand voor ogen te zien is. Bekijk die kathedraal van het uitspansel eens goed en geef glorie aan de Schepper, nu en voor altijd. Stoffer Otten